Центнери мрій в собі ношу я,
Свічусь марою попід зір'ю,
У вир сучасності вдивляюсь,
Дивлюсь, молюсь — і важу, й мірю.

Тяжкі в нас час, і сни, і мрії...
Як спотикнусь, то ввесь тремчу я,
І все мені тоді здається,
Що смак життя у роті чую.

Я смак життя у роті чую,
А ген далеко, по низов'ю,
Дзюрчать-бурчать малі потоки,
Закрашені моєю кров'ю.

І десь я вже в високій висі,
І ніби доступивсь твердого.
Мій п'єдестал — граніт чи бронза:
Стою на голові у Бога.

Стою і жду, зорю тривожно,
Бо вже майбутності не вірю,
І з мене ринуть муки-болі,
Як буйна повінь по підгір'ю.

Стою на голові у Бога,
То можу стерпіти нестерпне
І винести казан цей клятий,
Моє лихе і добре серце.

Вся снасть моя — чуже знаряддя,
Диявольський фургон поштовий:
Приймай вантаж — жахи епохи,
У дальший свій перекантовуй!